

گزارش دهی به شورای امنیت ملل متحد توسط نماینده ویژه سرمنشی برای افغانستان، آقای تدامیچی یاماموتو

(چنانچه ایراد گردید)

نیویورک، ۱۹ دسامبر ۲۰۱۶

آقای رئیس، و اعضای محترم شورای امنیت،

دولت وحدت ملی دومین سالگرد تأسیس خود را در حالی گرامی داشت که تلاش‌هایش را برای پیشبرد آجندای اصلاحات و بهبود خدمات عمومی همچنان ادامه می‌دهد.

با وجود چالش‌های امنیتی و تا حدی بی‌ثباتی سیاسی، من همچنان در افغانستان فرصت‌ها و امید را می‌بینم.

دولت افغانستان در نشست ورشو و کنفرانس بروکسل، وحدت خود را به نمایش گذاشت و بر تعهد مشترک به امنیت، گسترش و اولویت‌های اصلاحات تأکید کرد. رهبران افغانستان همچنان تلاش کرده‌اند تا برای پیشبرد دستورکار اصلاحات دولت، بر اختلاف‌های خود غلبه کنند. پیام جامعه بین‌المللی که در بالاترین سطح ارسال شد، روشن بود: افغانستان تنها نخواهد ماند. تعهدات مالی قابل‌توجه جامعه بین‌المللی در هر دو عرصه امنیت و توسعه، به افغانستان امکان داد تا به ثبات بیشتر و خوداتکاپی دست یابد.

من از بازتتشکیل نهادهای مدیریت انتخابات استقبال می‌کنم؛ نهادهایی که باید اصلاحات انتخاباتی و آمادگی‌ها برای برگزاری انتخابات را پیش ببرند. بازگرداندن اعتماد عمومی به روند دموکراتیک در افغانستان ضروری است و این امر فرصت مهمی را برای برداشتن گام‌هایی در آن مسیر فراهم می‌کند. آغاز پیگردهای قضایی از سوی مرکز عدلی و قضایی مبارزه با فساد نشان‌دهنده جدیت دولت در مقابله با فساد است. منشور شهروندی به‌منظور فراهم‌ساختن رویکردی نظام‌مندتر برای ریشه‌کن کردن فقر و ارائه خدمات به مردم افغانستان تصویب شد.

آقای رئیس،

شهروندان افغانستان در شمار بی‌سابقه‌ای به کشور بازمی‌گردند. افغانستان تنها در شش ماه گذشته، صدها هزار بازگشت‌کننده را از پاکستان و ایران پذیرفته است. در حالی که از این بازگشت‌کنندگان در افغانستان استقبال می‌شود، آنان در کنار بی‌جاشدگان داخلی، از جمله نیم میلیون نفری که تنها در همین سال تازه بی‌جا شده‌اند، با آینده‌ای نامطمئن روبه‌رو هستند.

امسال بیش از یک و نیم میلیون نفر «در حرکت» هستند. احتمال می‌رود سال آینده نیز شاهد شمار مشابهی از مردم باشیم. گستره عظیم این جابه‌جایی جمعیت، ناگزیر فشار و تنش‌هایی بر اقتصاد و خدمات اجتماعی وارد خواهد کرد و می‌تواند شمار کسانی را که در جست‌وجوی کار هستند، بیش از پیش افزایش دهد.

من از پاسخ سریع جامعه بین‌المللی به درخواست ملل متحد برای فراهم‌سازی کمک‌های فوری و نجات‌بخش برای آوارگان و بازگشت‌کنندگان استقبال می‌کنم. همچنین می‌خواهم از اقداماتی که دولت برای ایجاد برنامه‌هایی در دست انجام دارد قدردانی کنم؛ برنامه‌هایی که به آوارگان و بازگشت‌کنندگان کمک می‌کند تا هم در اقتصاد ادغام شوند و هم با جوامع میزبان خود یکپارچه گردند.

نیازهای بلندمدت ادغام باید با فوریت مورد رسیدگی قرار گیرد تا از فرو رفتن شمار بیشتری از مردم در فقر مطلق جلوگیری شود. گستردگی بازگشت‌ها مستلزم حمایت بیشتر جامعه بین‌المللی و انعطاف‌پذیری در استفاده از میکانیزم‌های موجود تأمین

مالی است. در همین حال، باید تلاش‌های بیشتری انجام دهیم تا ماهیت داوطلبانه بازگشت به درستی به رسمیت شناخته شود و روند بازگشت با کرامت و احترام صورت گیرد.

آقای رئیس،

پناهجویان با امید به افغانستان بازی کردند. با وجود همه تلاش‌های جامعه بین‌المللی و دولت، آینده‌ای بهتر بدون صلح ممکن نیست.

در سال ۲۰۱۶، هزاران و هزاران افغان در درگیری‌ها کشته شدند و ده‌ها هزار نفر دیگر نیز زخمی شدند. چنین رنج و فاجعه انسانی غیرقابل قبول است.

درگیری همچنین شرایط زندگی مردم را فرسوده می‌کند و فرصت‌های کشور برای توسعه و رشد را از میان می‌برد. امسال شاهد حدود ۵۰ درصد کاهش در سرمایه‌گذاری اقتصادی بودیم؛ چیزی که برای دستیابی به آینده‌ای پایدار به شدت مورد نیاز است. تعهد بین‌المللی برای توسعه، در نبود صلح، نخواهد توانست ظرفیت کامل خود را تحقق بخشد. منابع مالی‌ای که صرف جنگ می‌شود، می‌تواند برای شکوفایی اقتصادی افغانستان به کار گرفته شود.

آقای رئیس،

همه ما می‌دانیم که منازعه در افغانستان راه حل نظامی ندارد.

بار دیگر از طالبان می‌خواهم بدون هیچ پیش‌شرطی به گفت‌وگوهای مستقیم با دولت افغانستان متعهد شوند. رهبری طالبان باید این تصور را بازنگری کند که اهداف‌شان تنها در میدان نبرد قابل تحقق است.

آینده مردم افغانستان و خود کشور در میان است. آیا اختلاف‌ها واقعاً آشتی‌ناپذیر اند؟ آیا واقعاً سازش و همزیستی ممکن نیست؟

همه افغان‌ها باید گرد هم آیند، مشکلات‌شان را از راه گفت‌وگو حل کنند و راه‌هایی برای پذیرش و مدیریت اختلاف‌ها بیابند تا آینده‌ای مشترک برای خود بسازند.

این‌ها موضوعات دارای منافع متقابل و اولویت‌های بلند برای همه طرف‌ها است. مسایلی مانند کاهش تلفات غیرنظامیان از جمله مواردی است که می‌تواند مورد توافق همگانی باشد. شناسایی چنین منافع مشترکی می‌تواند نقطه آغاز گفت‌وگو باشد.

اکثریت قاطع افغان‌ها باور دارند که کشورشان باید کشوری مستقل، متحد و اسلامی باشد و از مداخله هرگونه قدرت خارجی در امان بماند.

این هم‌نظری بنیادین بر سر اصول اساسی می‌تواند زمینه را برای دستیابی به یک توافق صلح فراهم کند؛ به شرط آن که کشورهای منطقه نیز آماده باشند نقش خود را به گونه‌ای مثبت و حمایتی ایفا کنند.

آقای رئیس،

ورود به یک روند صلح جرأت می‌خواهد. این کار اعتراف به شکست نیست؛ بلکه پذیرش واقعیت است. جنگ بی‌پایان کشور را ویران می‌کند و بر زندگی مردم اثر می‌گذارد. تنها راه رسیدن به صلح معنادار، گفت‌وگوی بین‌الافغانی است.

روند نهایی صلح باید همه‌شمول باشد و افغان‌ها را از همه اقشار جامعه—از جمله زنان و جوانان—در بر بگیرد. به‌ویژه زنان می‌توانند در شکل‌دهی صلح پایدار نقشی تعیین‌کننده داشته باشند.

توافق صلح با حزب اسلامی نشان می‌دهد که حکومت آماده است روی موضوعات کلیدی—مانند آزادی زندانیان، رفع تحریم‌ها، و ادغام در زندگی سیاسی افغانستان—مذاکره کند. رسیدن به چنین توافقی جدید نیت حکومت را نشان می‌دهد.

اجرای موفقانه این توافق می‌تواند به رفع تردیدهای باقی‌مانده کمک کند، افغان‌ها را بیشتر متحد سازد و زمینه را برای توافق‌های صلح بعدی نیز هموار کند.

من از تضمین‌هایی که حکومت داده است استقبال می‌کنم مبنی بر این‌که در اجرای توافق صلح، هیچ‌گونه مصالحه یا عقب‌گردی در حقوق افغان‌ها صورت نخواهد گرفت؛ از جمله حقوق قربانیان نقض‌های فاحش حقوق بشر.

آقای رئیس،

صلح و ثبات در افغانستان تنها به نفع خود افغانستان نیست؛ کشورهای منطقه نیز از آن هم از نظر امنیتی و هم از نظر اقتصادی بهره‌مند خواهند شد.

من از سهم‌گیری فعال کشورهای منطقه برای کمک به افغانستان در عرصه‌های اجتماعی، اقتصادی و توسعه منابع بشری دلگرم شده‌ام. سرمایه‌گذاری‌های چشمگیری در توسعه زیربنای منطقه‌ای در حال انجام است. این پیشرفت‌های مثبت در نتایج نشست وزارتی قلب آسیا در هند—امریتسر—بازتاب یافته است؛ جایی که همچنین شاهد هم‌نظر شدن کشورهای منطقه برای گسترش همکاری‌های شان در تلاش‌های مقابله با تروریسم بودیم.

آیا نمی‌توانیم بیشتر همکاری و هماهنگی کنیم تا به منازعه در افغانستان و رنج انسانی طولانی‌مدت پایان داده شود؟

من از هر کشور منطقه می‌خواهم از خود پرسد چه کار بیشتری می‌تواند انجام دهد تا زمینه‌ای مساعد برای صلح در افغانستان و در سراسر منطقه ایجاد شود. راه‌های گوناگونی برای همکاری و گام‌های عملی وجود دارد که کشورهای منطقه می‌توانند برای بهبود چشم‌انداز صلح بردارند؛ از جمله افزایش رایزنی‌ها، تبادل اطلاعات، و گسترش تماس‌های مردم‌بازمردم.

آقای رئیس،

من از پیام‌های مثبت و حمایتی کشورهای منطقه در پشتیبانی از روند صلح به رهبری افغان‌ها دلگرم شده‌ام و امیدوارم این پیام‌ها به نتایج مثبت و ملموس منجر شود.

ما، ملل متحد، همچنان متعهد هستیم که در همکاری با همه طرف‌های ذی‌ربط برای صلح در افغانستان کار کنیم.

تشکر زیاد

یوناما مأموریت دارد که به عنوان یک مأموریت سیاسی، از حکومت افغانستان و مردم افغانستان حمایت کند و در کنار سایر خدمات کلیدی، «مساعدی جمیل» نیز ارائه دهد. «مساعدی جمیل» به اقدام‌های دیپلماتیک سازمان ملل—به‌گونه علنی و غیرعلنی—گفته می‌شود که با اتکا بر استقلال، بی‌طرفی و درستکاری آن، برای جلوگیری از شکل‌گیری منازعات بین‌المللی یا جلوگیری از تشدید و گسترش آن‌ها انجام می‌گیرد. یوناما از روند صلح و آشتی پشتیبانی می‌کند؛ حقوق بشر را نظارت و ترویج می‌کند، از جمله حفاظت از غیرنظامیان در درگیری‌های مسلحانه؛ حکومت‌داری خوب را تقویت می‌کند؛ و همکاری‌های منطقه‌ای را تشویق می‌نماید. این مأموریت همچنان به هماهنگ‌سازی و انسجام کمک‌های انکشافی جامعه بین‌المللی کمک می‌کند.